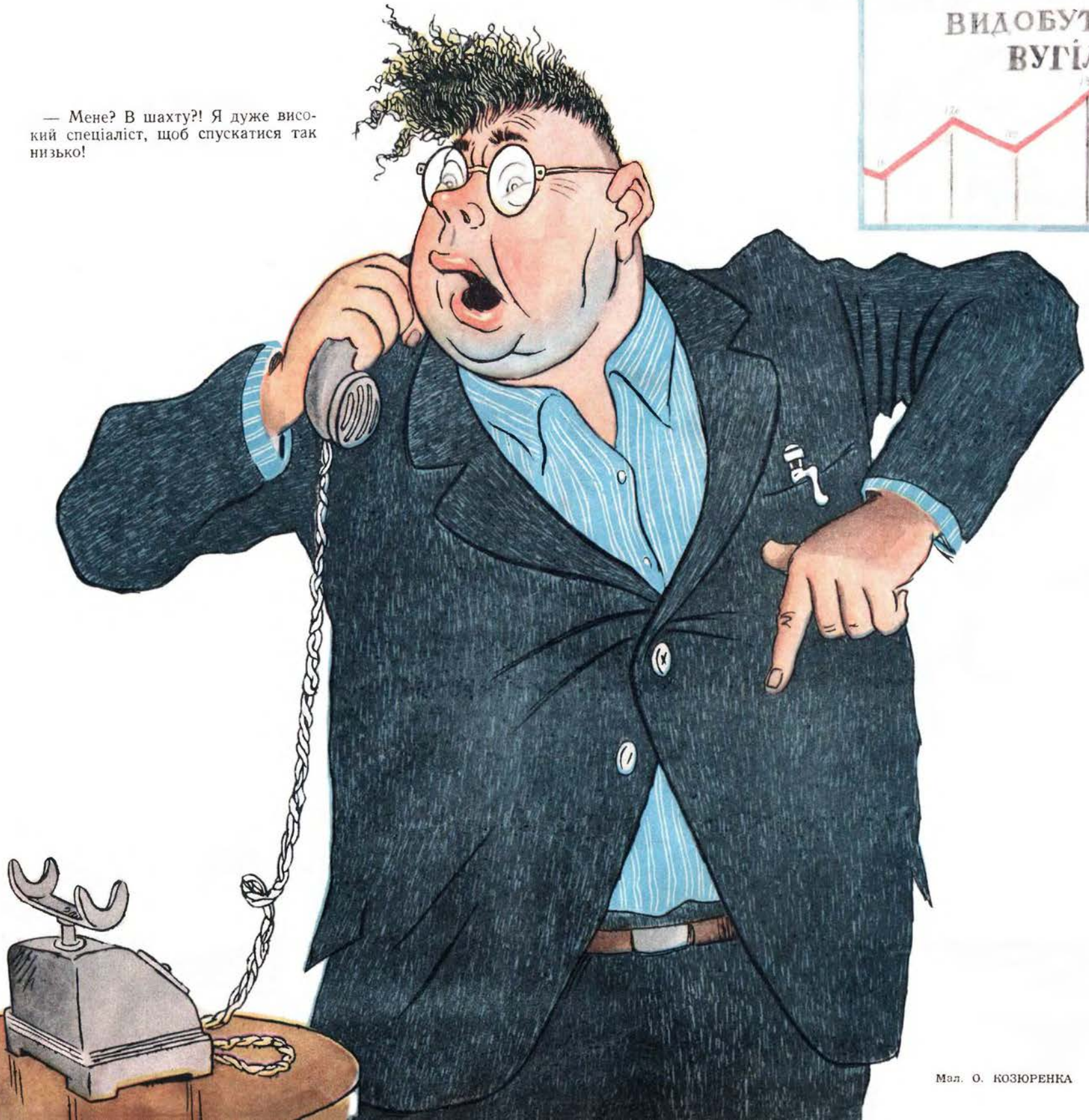

П е р е ц ь

Деякі спеціалісти відсиджуються в канцеляріях і не хочуть працювати безпосередньо в шахтах.

— Мене? В шахту?! Я дуже високий спеціаліст, щоб спускатися так низько!

Дмитро БІЛУС

ДЕКОМУ НА ЗГАДКУ

(З ПРИВОДУ ЗАКРИТТЯ ТРОФЕЙНОЇ ВИСТАВКИ У МОСКВІ)

Йшли в атки любові
На Москву фашистів...
Ось їх танки —
Ось їх танки —
У Москві!
На... трофейній виставці.

Де, коли підвів
І хто —
Все тут з етикетками,
Ось і мото,
І авто,
Танки із танкетками.

Те, що зроблено було
Гарингами, Круплами,
Палим війни
на зло
Обернулось трупами.

І повторю не одну,
У свій час
розчавлену,
Як утильсировану
Нині переплавлено.

Мріють
про криваві дні
Містерн зі стінами.
Що ж лишилось
від броні —
Слід згадати демону!

Хай там Черчилль
в дзюни б'є...
Та один тут висновок:
Місце в нас
було і є
Для трофейних виставок!

Здоровенки!

ЛИСТ ГОЛОВИ ВИКОНКОМУ ЛИХІВСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ,
ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ТОВ. КОСТРИЦЬКОМУ

Вельмишановний радіолоубителю!
Вибачте, що величав Вас не на ім'я і по батькові. Уже в звертанні мені хочеться відзначити Вашу паку любов до радіо. Ой, до чого ж тільки ця любов гаряча довела Вас, шановний голово! Як багато різних допомогали Ви своєму районному радіоузлові, ні грошей (державних), ні сил і здоров'я (працівників зв'язку) не жаліли, а зустрілися з холодною невдячністю. До кінця останнього року Ваш районний радіоузел працював спокійно і безперервно: транслював передачі, сам їх організував, а Ви слухали і думу думали довгу-предовгу.

— Все-таки невдячний я, — докоряли Ви собі. — Радіоузел мене розважає, співає мені хороші пісні, а я слухаю собі мовчки... Треба ж йому і своїх любов показати.

Довгенко розмірковував Ви, що б його заспівати радіоузлові, та чомусь нічого не придумувалося. Велику думу Вашу допоміг Вам додумати новий директор МТС т. Чубукін. Завітав він до Вас, глянув на репродуктор, що саме виспівував: «Молодому козакові мандрівочка пахне», і сказав:

— Мда... Хорошу квартиру займає наш радіоузел... От якби мені паку!... От якби вузької спідви мандрівочка зашала...

В саку душу зачали Вам, т. Кострицький, слова директорів. Потисли Ви руку порадникові своєму, а начальниці районної контори зв'язку т. Литкину заспівали: — «Мандрівочка пахне!» Беріть свій радіоузел на плечі, настроюйтесь на довгу хвилю, почнем мандрувати.

— Кули? Як? Дяк чого? — здивувався начальник. — «Кулю тобі хатку!» — заспівали Ви йому. І почалися радіомандри. Провали Ви їх на довжезний бюрократичній хвилі довжиною в 30 тисяч державних карбованців: «мандрівочка» коштувала п'ятнадцять тисяч карбованців, а «куляю тобі хатку» влетіло теж в 15 тисяч...

Перетягли... І сподобалося це Вам страшенно. Так, що коли прибув до Вас новопризначений зав. райвідділу сільського господарства т. Ковирець і похвалив нове приміщення радіоузла (квартирка, мовляв, хороша), Ви знов звернулися до т. Литкини: — Накуляю ще раз провести радіомандри.

— Знов на тридцятитисячній хвилі? — ажнувся т. Литкін. — Може й на довшій, — сказали Ви. — Карбованці ж не мої... І знов почали «настроюватись». Купивши для радіоузла ще новішу хатку, Ви дотягли хвилю до 12 тисяч карбованців, а далі... став на дорозі Вашій той же т. Литкін. — Ця мандрівка теж пахне тисячами. Не хочу пережиджати!

Часу не гаючи, Ви почали радіомандрувати. Передали справу до нарсуду. Після неправильного рішення нарсуду, справа потрапила до обласуду...

Ох, чим же то все кінчиться, дорогий радіолоубителю? Хвилююсь за Ваші обидві хвилі.

От якби на них насковив обласвиконком і влаштував для Вас спеціальну радіопередачу! Добре було б, якби про враження від цієї передачі Ви написали на адресу прихильного до Вас від широго серця

Вашого ПЕРЦЯ.

Хто автор?

Директор заводу сердито жбурнув на стіл свіжий номер газети і викликав свого помічника. Коли той увійшов до кабінету, директор, нервово тикаючи пальцем у сторінку, закричав, зриваючись на фольг:

— От, прошу, Василю Івановичу, гляньте на що писанину. Ви коли-небудь читали щось подібне? — Він показав на надруковану в газеті кореспонденцію: — «Преміальна система одного директора».

Автор кореспонденції обвинувачував директора, коли помічник, прочитавши газету, мовчки поклав її на стіл. — Від мене в «групи співробітників» не заховавши! Я тебе по почерку пізнаю... Знаєте, хто це писав? — несподівано спитав він помічника і тут же відповів: — Шибченко! Начальник пального відділу... Він натиснув на кнопку дзвінка і крикнув секретарю: — Начальнік до мене! Миттю!

Через хвилину до кабінету увійшов начальник відділу кадра.

— Гавите, товаришу Куликів! — накинувся на нього директор. — Людей без переверки набираєте... От і масе!... — і він жбурнув йому газету. — Пригрітали на своїх грудях якогось Шибченка, а він виявився критиком і скажником...

— Як це — «якогось»? — здивувався Куликів. — Це ж начальник пального відділу.

— Начальник? Шибченко?! Внутрішній ворог це, а не начальник... Ви полубуєтеся ділами рук його... Почитайте!

— Але звідки ви взяли, що це писав Шибченко? — спитав помічник директора.

— Звідки?... Я його наскрізь бачу. Він лише тиждень тому в присутності головного бухгалтера, тут у кабінеті кинув мені прямо в очі: «Ви неввірно розподілили премії — вони дістаєся ледарям і підабузникам!» Людина, яка говорить це директорові в очі, може ще й не таке написати!..

Директор викликав головного бухгалтера.

— Міроне Степановичу, — спитав він у нього, — ви чули, як Шибченко залив мене, що я неправильно розподілив премії?

— Так, чув.

— А те, що я заохочую ледарів і підабузників?

— Так, і це чув... А в чім річ?

— А в тім, що цей тип на нас павквілі в газеті пише.

— На нас?

— Ну, не на нас, а на мене, але це однаково... Треба негайно ж викрити цього скажника!.. А-а-а... — зморозило вигукнув директор, побившиши на порозі кабінету самого начальника пального відділу.

— Про вовка помовка, а вовк на поріг... Ну, що там у вас?

Шибченко спокійно підійшов до столу й поклав перед директором проект плану третього кварталу.

Директор спідлоба поглянув на нього, мовчки виврав листочка з настільного календаря, написав на йому: «Це ви, по очах бачу. Одна паршива віця все отару псує!» і передав цю записку своєму помічникові. Потім відсунув убік план і в упор спитав:

— Це ви, Шибченко, написали про мене в газету?

— Веі присутні обернулися до начальника пального відділу.

— Так, — спокійно відповів він. — Директор підніс утору руку і хотів щось сказати саркастичне і брбиче, але

раптом почув голос начальника відділу кадрів Куликіова:

— Даремно ви, товаришу Шибченко, берете на себе те, до чого непричетні. Це писав я.

Приголомшений директор так і лишився стояти з піднесеною рукою...

— Не розумію!... — заговорив бухгалтер. — Причому тут ви, товариші? Я нікому не збираюся видавати свого авторства.

Помічник директора кинув на стіл директорову записку.

— Ну, якщо вже на те пішло, — сказав він, — то листа до редакції я написав ще місяць тому.

— А я три тижні тому, — додав начальник відділу кадрів.

— Я теж, — сказав бухгалтер.

— Дивно! — Шибченко глянув на всіх. — Я про все це написав лише тиждень тому...

— Все яєно! В редакції нас зрозуміли правильно і підписали теж правильно, — сказав помічник директора і пішов до дверей. За ним рушили й останні.

Залишившись наодинці, директор порожньою очима обвів кабінет. Під руку йому потрапила записка, яку кинув на стіл його помічник. Він читав її, не пізнаючи власного почерку: «Це він, по очах бачу. Одна паршива віця все отару псує!..»

І. САПОЖНИКОВ.

Мал. БЕ-ША

ПЕРЧАНСЬКИЙ АЛЬБОМ МИСТЕЦТВ

Коринкатура на бульдога.

Віденський гнупий стилець.

Мистецтво душевно хворих. («Ваніта лядля» — картина американського художника Піенса).

Голландський натюрморт.

Мистецтво одягатися (в лакейську лібретю).

Микола ЯРОВИЙ

ЦАП І ДУБОЧОН

Цап, раз побачивши високої дуби,
Що аж до хмар закинули чуби,
У захваті прорік: — Оце краса!
Вони верхів'ями сягнули в небеса,
Стоять в землі слави і могуті,
Міцні, немінні з заліза куті,
І, слухаючи шуми їх славетні,
Спинаються хмаринки бистролетні! —
Це все він виплаив єдиним духом
І враз почув своїм цалним вухом:
— Як виросту, і я буду такий! —
То знизу обізався Дубочон молодий,
Що листячком покритився, закурчавився мило.
— Ого! Занадто це вже сміло!
А втім, коли ти мовиш так,
Дай спробу, який ти На художній смак, —
Промовив грізно Цап
І в рот вершечок — хан!
Аж захрумтів Дубочон, що полав під зуб,
Аж похилився вниз.
Завзятий Цап його до цурки б згріз,
До гілочки б останньої обскуб,
Коли б Лісник в той час не нагодився.
Він справедливим гнівом запалився —
І вигнав Цапа з гаю.
...
Ви здогадатесь, я знаю,
Яких я критиків тут на увазі маю.

ЧОРНО-БІЛЕ

НЕВДАЧНА ПРАЦЯ — доводило, що чорне — це біле. Інша справа, коли йдеться про чорну шкідливу твар, яку виробляє Харківська артіля «Хімфарма».
«Хоч вона при кресленні й залягла на папері якось невправно, сліди, але досить до написаного дотримуватися пильно, щоб ці сліди зникли і папір знову став ідеально білим.
Голова Харківської артілі «Хімфарма» т. Ципли довів хибність твердження, що «написане пером — не вирубаєш топором». Написане тушшю цієї артілі вирубувати зовсім не погрішно, воно часом від найкращого дотримується».

ВИПРОБУВАННЯ ТЕРПІННЯ

В ОВРУЧІ (Хмельницька область) проходить спеціальні випробування.
Тов. Дорман — директор райпромкомбінату — виробовує терпіння працівників дитячої бібліотеки. Випробування почалися у травні 1960 року, коли було замовлено комбінатові устат-

ГРИЗ МІСТЕРА Черчілля

В Америці люблять рекламувати незвичайні рекорди. Кожного дня газети й радіо повідомляють про безглузді конкурси і змагання на звання чемпіона — пожирати газети, на першість по ковтанню сирної картоплі, на переможця у жуванні скла. Хто кого пожеже, хто кого перелане — такий смисл усіх цих конкурсів.

Але всі ці рекорди, конкурси і змагання нещодавно переланув американський журнал «Лайф». Він організував «конкурс на видатного діяча ХХ сторіччя».

Серед претендентів на звання лауреата цього конкурсу були «дички» від мертвого Гітлера до живого Черчілля. Після тривалих і бурхливих дебатів жюри, змиснувавши намятло Гітлера знімком бандитської пісеньки «Хорст Вессель», визначило переможцем конкурсу живого Уінстона Черчілля. Містер Черчілля поклав у кишеню перший приз і одержав звання «видатного діяча першої половини ХХ сторіччя».

Чим же діяльність Черчілля так привабила жюри цього конкурсу?
Зрозуміло, що першим фактором, позитивним для жюри, була участь молодого Черчілля у придушенні маленького хороброго бурського народу, який боровся за свою незалежність проти англійських колонізаторів. Це був початок ХХ сторіччя — початок кар'єри містера Черчілля.

Напередодні першої світової війни Черчілля був уже міністром внутрішніх справ Великобританії. За короткий час перебування на цьому посту він вистристріаті демонстрацію англійських шахтарів, які вимагали від уряду поліпшення свого матеріального становища.

Цей епізод з діяльності Черчілля був другим позитивним фактором для жюри конкурсу.

Третій фактор це похід чотирнадцяти держав проти молодого Радянської республіки, організованого Морганом.

Третій фактор це похід чотирнадцяти держав проти молодого Радянської республіки, організованого Морганом.

був містер Черчілля. Похід, правда, закінчився печаль-

но як для організатора, так і для його учасників. Але жюри конкурсу це не обходило. Для нього головним було те, що на чолі походу стояв містер Черчілля.

Рекорд тяганини у відкритті другого фронту під час світової війни, поставлений містером Черчіллям, був четвертим фактором для визначення кандидатури першого призера.

П'ятим фактором була погрома промова містера Черчілля у Фултоні, після якої він дістав тавро: «папій війни № 1».

І, нарешті, шостим фактором була його розмова з мільярдером Морганом, що за його гроші видається журнал «Лайф». Ця розмова і вирішила долю першого місця.

— Куди вам, Європі, — сказав Морган Черчіллеві, — титатися з нами. От ми, американці, вигадали іграшку, що робить із крові мішки долларів!».

— А-а-а, ви маєте на увазі атомну бомбу? — запитав папій війни № 1. — Так я її передбачав уже понад 20 років тому. — І Черчілля подав задоволеному Моргану англійський журнал «Пол-моо Метсінг» за 1924 рік, у якому була надруковано його стаття.

«Я стюю за те, щоб винайти бомбу завбільшки з помаранчу, але щоб така бомба, упавши на велике місто, зруйнувала в ньому все — від житлових будинків до церков. Ще краще, якщо таку бомбу начинити смертоносними бактеріями, скажімо, чуми або холери. Тільки ця я назвав би справжнім досягненням воєнної науки».

Прочитавши це, захоплений мільярдер Морган наказав жюри конкурсу присудити перший приз містеру Черчілля і проголосити його «найвидатнішим діячем ХХ сторіччя».

Тавро папій війни № 1, що горить на лобі містера Черчілля, звичайно від цього не померкло. Навпаки, воно розгорілося ще яскравіше.

Леонід ПОЛЯКОВ.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ДИРЕКТОР-СИЛАЧ. На Павлоградському заводі (Дніпропетровщина) завалився механічний цех. Розслідуванням встановлено, що завалив його директор заводу т. Лобаський своїми безкритичними обцинами впромоувувати цех.

З ДНА БАКОРИ. Серед ночі бірниських юлгоствинців. Месяного району на Чернівцях, розбували відчайдушний черн... що лунув з гнібною бакорі. Ритувальні роботи узначилися успіхом: з бакорі по черзі витягли голову сільського т. Гаюда, голову колгоспу т. Пиріщеву і доповідного бухгалтера т. Червину. Все тьоме потопалили в бакорі під час прогулянки по провідному виявленні шість свінських качок.

ДИНА КАЧКА. — каже Олесь, — літає, а сльіська — сумніва, її легше подцятати.

РАДІСНЕ ДОВГОЛІТТЯ зареєстровано в Пореслав-Хмельницькому районі ЗАГС (Київщина). У довідці за № 323593 про народження гр. Лучшого Ю. Ю. написано свідчить, що останній народився в «одна тисяча двадцять шостого році». Людина, входить, 924 роки. Старенька.

ПРО ВІК ЗАВДУВАЧА бюро ЗАГС т. Ставчук у довідці не сказаво нічого.

Сам винокуний обов'язки заступника прокурора Сумської області, молодий радник юстиції т. Савчинський.
Чи не знайде елементу злочину в діях молодшого радника юстиції обласного прокурора?

«КУ-КУ-РІКУ!»

ЧУ ДАЄСЯ творяться в Новому Бузі (Миколаївська область). Менше шат, застівє п'яне, у центрі містечка, а їх розкинуто за декілька кілометрів. Сили цілком і п'яним додає найначальні районної контори зв'язку т. Тришні своїм ставленням до радиорозв'язування.

Приміщення студії на яке він маював руніти вузла.
Буває, сиді директор на підлозі (бо нема на чому сидіти в одній руці) текст, а в другій — мікрофон...
Варієт! Ку-ку-ріку! — ліне з репродукторів.

Директор звичайно, говорить ладською мовою, але від вітання стрібає всяка сльіська птиця і худоба і її голоси лінууть у мікрофон разом з голосом директора.

Побіри передачі подобаються, звичайно, тільки новобранцям цілком та п'яним, та ще Гріном.

А більш нікому.

Ярослав ШПОРТА

ДЖОН-НЕНАЖЕРА

Його в Іран в гаречі дні Явас прислала «Компані»,
Він мчав із Решта у Тавріз Супернікам напереліз.
По нафтопромислах бродив,
Муринка «Дудля» на свій мотів,
Підписував листни явасі
І полаявся, як чудо, скрізь,
Куди не звав його нікто,
А він виходив із авто.
Або з вагона в інший раз:
— О неї! Вітану щиро васі!
Потрібні дуже й мені,
Мене прислала «Компані»...
Він бачить нафту! — Як вона
Амерці не продала?
Зривав бавовнину у цагту:
— Чому він досі не в погту?
І на долонях сірну тер:
— О, ми піднівнимось тепер!
Його цікавить все, що є:
Хто, що, по чому провас.
Чи має вигоду, чи ні,
Чи вірять в силу «Компані».
Де нафти бче новий фонтан —
І скільки шовну дасть Іран,
І скільки треба кораблів,
Щоб все він вивезти зумів...
Він метушиться, як в огні,
Він телеграми «Компані»:
— Ти, Джон, хитран і ти
мастак.
Зроби отак, а потім — так...
І він з'яв у сотні раз
Чумий винокус напав.
Він всю планету б закупив
Руду котав б, нафту пив,
Жував вугілля, гриз би мідь,
Щоб грабувати і багатіть.
Він всюди каркас, мов «рук»,
Він розмірив, мов той паук,
Та буде дата ще й така,
Коли роздавлять пауна!

Пером

«ВТУЛИ ІЗ ПЛЕЧА»

У газеті «Радиська Житомирщина» № 117 надруковано в рш Володимир Котов «На сіножаті». Поет пише:
«Узали сталею носи
На плече.
Вітер з хмар довгі носи
Нівано тече».

Досі носи запітали, розпітали, розчисували, сірчували, розкручували, Тепер їх за допомогою вітру почали чистити. Ніс? — Ні автор, ні редація не пояснюють — це який секрет. І далі:

«За покусом справа, зліва
Ліг покус».

Де Котова писав дитини на один бік — на лівий. Котов почав його квати своїм пером на обидва боки. А читач дивується: до чого ж завзятий носарі із Котова! І ще далі:

«— Втулки люда половину
Із плеча».

Одне слово, усі тут розмахаються «із плеча»: носарі «втулки» люда половину із плеча; Володимир Котов надрукувала. Але причому ж тут читач?

ЛЕДАРСЬКА ЛОГІКА

— До чого солодко спитися на буряках!...
— Ще б пак! Буряки ж цукрові!..

Мол. С. САМУА

УОЛЛ-СТРІП СКИДАЄ БАЛАСТ...

Мол. ВЕША

БУНТ КНИЖОК

Спочатку все йшло, як у добрій старій казці. Вночі, коли всі працівники видавництва «Молодь» бачили вже треті сні, книжки, випущені цим видавництвом, влаштували свої власні збори. Так завжди буває в казках, нічого не поробиш.

Говорили книжки про те, про се: про якість друку і затримки у друкарні, про погані фарби і всякі інші досить нудні й для них самих, і для читачів речі. І все було б, як на нормальній виробничій нараді видавництва, коли б раптом не взяла слово товстенька «Таємниця Соколиного бору» Ю. Збанацького.

— Чого їй треба? — здивовано зашелестіли сторінками інші книжки. — І видана охайно, і малюнки віддрукувані пристойно...

Але «Таємниця Соколиного бору» тільки відмахнулася від них і обурено заговорила:

— Я страждаю, сестри! Мене роздирають сумніви! У мені є текст — і є малюнки. Краще б їх не було! На чію сторону мені пристанати? Адже текст говорить одне, а малюнки — зовсім інше. Не вірите? Ось! — І вона сама відкрилася на сторінці 106-й. — Читайте! У тексті написано, що у Василя Івановича обвітрене, заросле густою бородою обличчя. Так?

— Так, — погодилися книжки.

— А на малюнку художник Ю. Баланівський зобразив Василя Івановича чисто виголеним і з акуратно підстриженими вусиками. Бачите? Дивіться далі. Отут автор розповідає, що на галювину зійшлося дванадцятьох дітей. І один з них причепив на вирізану берізку, як на деревко, принесену червону хустину з написом. А на малюнку сторінки 123-й? Лише погляньте: дітей аж двадцять двоє, а прапор причеплений високо на дереві!.. Що ж це виходить? Що я скажу читачам? Що мого художнього редактора І. Плещинського не цікавить відповідність малюнків до тексту?.. Ні, я питаю у вас: що таке ілюстрація, га?

— У мене ще гірше, — перебила збірка «Сонячний ранок» О. Копиленка, витираючи сльози. — У моєму оповіданні «Секрет» дівчинка Ліда підбігла до хлопця Борі тоді, коли він уже зник за рогом другої вулиці, про що вона йому й говорить, подаючи підібрані нею книжки й зошити. А на ілюстрації, яку намалювали на сторінці 77 художник Г. Яблонський і О. Дяченко, — вінник у двох кроках від Борі, і книжки лежать на бруцях! Автор в оповіданні «Петроградський хлопчик» говорить про гімназиста. Подивіться, якого «гімназиста» намалювали художники на сторінці 135! У шинелі, з-під якої дізуть в очі білі штани! Де ж це було, щоб гімназисти носили білі штани під шинелею? Може, художній редактор С. Кравченко бачив таких? Жах!..

— Сестри, і мене не минула лиха доля, — пропіндала книжечка «Синя чашка» В. Карасової. — Погляньте, на сторінці 36 художник П. Дайц примушує мого хлопчика Тимошка метушитися біля риби, розсипаної на березі. А за автором — він бігає навколо сіті, витягненої рибалками, боючись, що риби втечуть з неї!.. Мій художній редактор І. Плещинський не помітив того, на що звертають увагу всі коні читачі. Вони пильно розглядають малюнки і помічають те, чого не помітив І. Плещинський, хоч і повинен був помітити.

І раптом усі книжки замовкли, бо побачили, як підвелася книжка Ванди Василевської «Гості здалена і зблизка». У неї був такий засмучений вигляд, так тоскно вона говорила, що ніхто не насмілювався її перебити. Вона сказала сумно:

— Всім нам погано, над усіма нами знущаються художники, але мені найгірше. Художник М. Манюков за допомогою художнього редактора С. Кравченка перебрехав аж тринадцять малюнків на моїх сторінках... Я не буду

розповідати вам про все, але — подивіться самі бодай на деякі з цих «ілюстрацій», якими художник зіпсував мій прекрасний текст. Погляньте, ось на сторінці 9 за волею художника діти саджають дерева, допомагає їм солдат. А за автором в оповіданні «Сад» діти саджають виключно квіти — і допомагає їм офіцер!.. Мій автор в оповіданні «Вибори» розповідає про жінку Олену Прокопівну, голову сільради. Погляньте на малюнок на сторінці 37: художник зробив з цієї жінки чоловіка! На сторінці 91 намальовано дівчину Галю, яка сидить на підвіконні, витягнувши ноги. А автор в оповіданні «Дощ» весь час підкреслює, що Галя стоїть біля вікна... За моїм автором у повісті «Кімната на горіщі» згорблений швець приносить чоботи і говорить, боючись стоячи біля порога. А на малюнку сторінки 160 — високий і стрункий швець стоїть посеред кімнати біля столу, тримаючи в руках не чоботи, а черевики!..

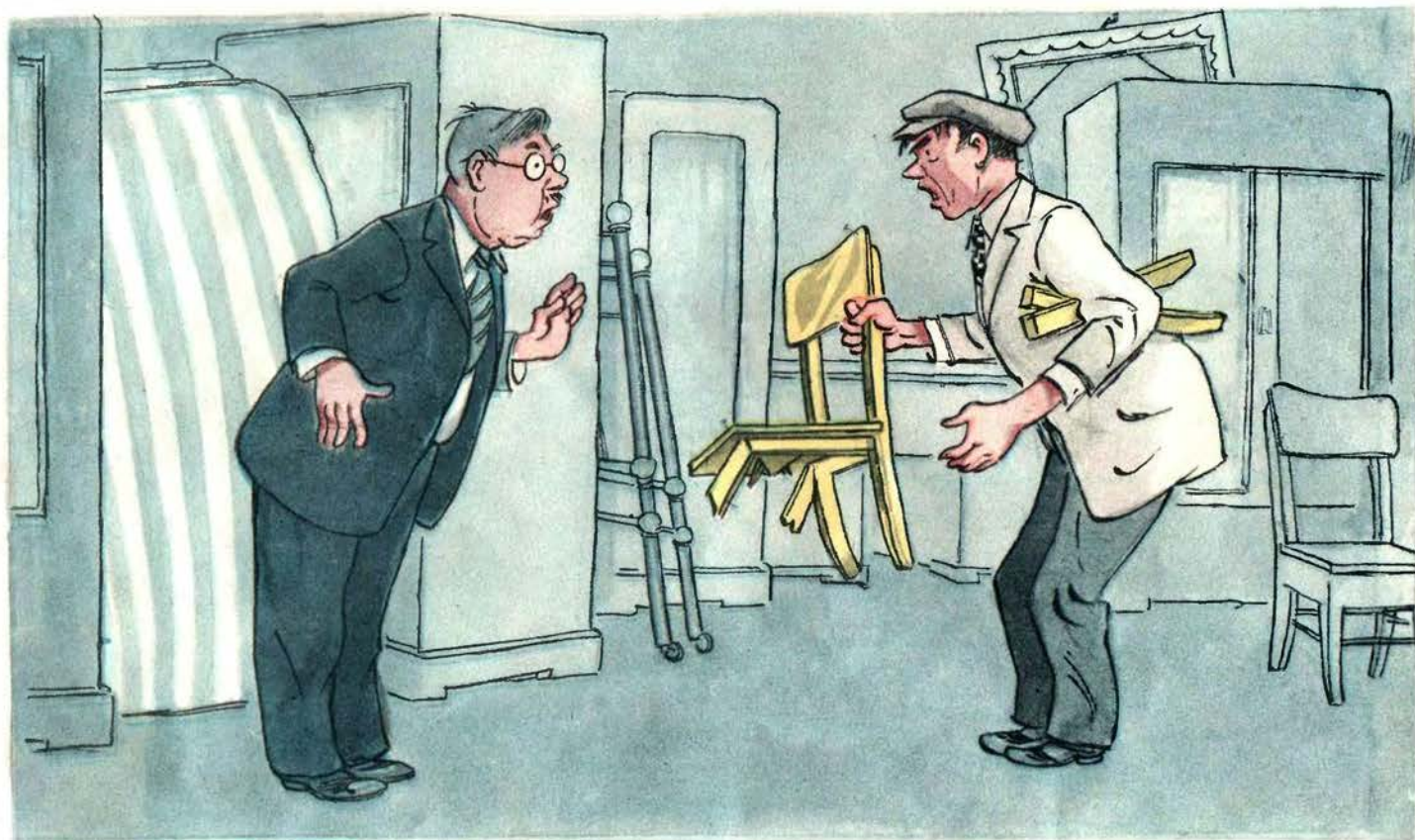
— Ганьба! Неподобство! — загукали книжки з усіх боків. — Чи є в тих художників і художніх редакторів діти? Як вони дивляться їм в очі?

Невідомо, до чого догалисували б книжки, до чого дійшов би їхній бунт. Але казка мусить закінчитися за традицією. Пролунав бряк кіт ключа в замку: то прийшли приборальники. Книжкам довелося нашивку стрибати назад на полиці видавничих шаф: адже вони позабавлені були права продовжувати свої збори при людях.

А шкода: може, це й допомогло б справі. Може, це й примусило б художників уважніше читати текст і робити відповідні до нього ілюстрації, а художнім редакторам бодай задовільно виконувати свої службові обов'язки.

В. ВЛАДКО.

Мал. В. ГЛИБЕНКА

— Тільки вчора купив у вас стілець, і ось... полюбуйтеся...

— Звідки ми знаємо, що ви з ним робили? Може ви на нього сідали?..

ДОРОГІЯ ПЕРЧЕ!

Дозволь, будь ласка, через твою пошту подікувати дорогим товаришам із Харківської книжкової палати за їх послугу, за дбайливе послужання про роботу районних бібліотек і, зокрема, нашої.

Хотілось би написати їм так: «Дорогі товариші! Оті анотовані картки, яких ми у Вас не просили і які коштують по 1 крб. 12 коп. кожна, бібліотека вже одержала. Нас зворушила така заподливість. Адже ми одержали картки навіть на книжки, яких в нас немає. Дуже дякуємо, спасибі, але більше не турбуйтеся!»

Воно, звісно, непогано мати анотовану карт-

ку на кожну книгу, яка є на білому світі. Та краще ми вже придбаємо нові книжки на ті гроші, що їх ми маємо витрачати на викуп анотованих карток.

Ще і ще раз дякуємо за Вашу дорогу послугу. Але вона нам просто не по кишені».

А. ВОРОПАЙ,
зав. райвідділу культурно-освітньої роботи,
зав. райбібліотеки,
Дубов'язівський район,
Сумської області.

ЛЮБИЯ ПЕРЧЕ!

Літературне життя в м. Дніпродзержинську поділяється на два періоди: добілявський і білявський. При редакції міської газети «Дзержинець» кілька років добре працював літературний гурток. Та коли керівником його став

співробітник редакції т. В. Біляєв, гурток зачмер.

Літературці цікавляться: коли ж у нас почнеться третій період — післябілявський?
Д. ЗОРЯ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ще в березні Полтавський паливний трест одержав від колгоспу «За нове життя» кругленьку суму в 20,000 крб. В свою чергу колгосп мав одержати від тресту ліс для будівництва цегельного заводу та тваринницьких ферм. Лісу колгосп не одержав і досі. Велике

колгоспне будівництво фактично зірвано трестом.

Колгоспні лісоматеріали загубилися в густих бюрократичних хащах Полтавського паливного тресту (керуючий т. Сокол). Чи не час ті хащі розчистити?

Р. ЛИТОВЧЕНКО,
зав. райвідділу сільського
і колгоспного будівництва,
Лазорківський район.

«Ні к селу, ні к городу».

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Через Київське обласне управління в справах сільського і колгоспного будівництва наш колгосп придбав прес «Колгоспник» для виготовлення цегли. Коштував він 25 тисяч карбованців, та двигун до нього — 16 тисяч, та за устаткування — дві з половиною тисячі заплатили. Але замість того, щоб формувати цеглу, прес сам «деформувався». Два з половиною роки збирається приїхати до нас конструктор бездільного преса т. Ковальчук, щоб з'ясувати — в чому справа. Ми вже всі жданники поїли...

Натисни, Перче, на кого слід. Може тоді і прес тиснутиме.

П. КРИВОВ'ЯЗ,
голова правління артілі.

Н. КИРИЧЕНКО,
рахівник

П. ВОЛОШИН,
редактор стінгазети.

Колгосп «Жовтнева перемога».
Старченківський район,
Київської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Запрошуємо тебе на сумне руйнування нашого районного Будинку культури. Ось-ось уже йому буде край: двері й вікна вже зірвано, а з даху залишилися самі тільки крокви. Скоро провалиться стеля.

Якщо, Перче, вважатимеш за потрібне відзначити до цього всього сопричасних, не забудь хоч словом згадати наших керівників: тт. Оліїника, Андрієвського, Фільштейна та Фарбера, під чим безпосереднім недоглядом це робиться.

П. ЛУК'ЯНЕНКО.

Липовецький район,
Вінницької області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 11 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Пішій, Шурочко!» про порочний стиль роботи одного завідувача райвідділу культурно-освітніх установ. Обговоривши виступ ПЕРЦЯ, виконком Сумської обласної Ради відзначив, що в ряді районів області мають місце значні недоліки в організації культурно-освітньої роботи. Виконкомом райрад запропоновано заслухати звіти завідувачів відділів культурно-освітніх установ та розробити конкретні заходи для ґрунтового поліпшення роботи.

***

Харківський трест «Маслопром» невчасно виплачував заробітну плату приймальникам Добровольського пастеризаційного пункту. Вони поскаржились на це ПЕРЦЮ Міністерство м'ясної та молочної промисловості УРСР повідомило, що за затримку зарплати та порушення фінансової дисципліни голоvbуха Близнюківського маслозаводу Забашту знято з роботи.

***

Група колгоспників надіслала ПЕРЦЮ листа про хуліганські вчинки Данилюка — секретаря виконкому Шаргородської сільради (Крижанівський район, Вінницької області).

Як повідомила обласна прокуратура, Данилюка П. Ф. за хуліганство засуджено до 3-х років позбавлення волі.

*Дякую Перче!
У мене є книжечка. Пиши про Миколу Щорса
(редактор З.І. Милослав). У ній дуже багато матері-
алів і мало ком. Скажи, дякую Перче, кажи.
Знаюда Іванівна робитиме другу книжечку?
А їй хочу дописати ставити мамі.
У мене 2 класу Тетя Коржак.*

ПРИМІТКА ПЕРЦЯ. «Пісні про Миколу Щорса» видав Центральний будинок художнього виховання дітей Міністерства освіти УРСР.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.

Вид-во ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 86 і 81. Передпл. ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (196) (на українском языке).

Підписано до друку 5.IX. 1950 р.

Формат 70x105 см. 1 друк арк.

БФ 63405.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3550. Тираж 50.000 прим.

Заводський ГУМОР

Друга дільниця цеху шасі ХТЗ припускає багато браку в роботі.

Старший майстер. — Ура! Знайдено цілком придатну деталь!..
Майстри. — От бачите, а нас лають за те, що ми один тільки брак робимо.

Інколи ПТО Дніпробуду спочатку видає проекти верхніх поверхів, а потім нижніх.

НА КУРЯЧИХ НІЖКАХ

- Безпорядки на об'єкті —
- Є тут поверх другий, третій...
- Ну, а перший?
- Ще в проекті!..

Матеріали до цієї сторінки взято з сатиричних газет: видання газети «Темп» (ХТЗ, Харків); «Дніпробудівський іжак» (Запоріжжя); цехова стінгазета Красногорівського заводу вогнетривів (Сталінська область); комсомольська листівка «Тпру... Злазы! Прихали!» (завод маркшейдерських інструментів, Харків).

Тонар тракторного цеху ХТЗ комсомолка Валентина Манойлова — ініціатор змагання за перевиконання норм кожним робітником.

Ця комсомолка запальна — Зроблю сьогодні я одна
Живе єдиною метою: — Те, що робили вчора двоє!

ВИПАДОК В АПТЕЦІ

— Чи немає у вас чогось від безсоння, а то на роботі виспишся, а дома ніяк не заснеш.

Механічний цех заводу маркшейдерських інструментів випускає з ремонту верстати, не відремонтувавши їх як слід.

— Розбери, який тут із них відремонтований, а який ні...